

Arrest

nr. 165 478 van 11 april 2016
in de zaken RvV X/ IX en RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 tot weigering van verblijf (in een bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag (zaak gekend onder rolnummer X).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (in dezelfde bijlage 26*quater*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag (zaak gekend onder rolnummer X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2015 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken is gebleken dat verzoeker reeds op 27 augustus 2014 geregistreerd werd in Italië, dat hij op 8 september 2014 een asielaanvraag indiende in Zweden en dat hij op 3 maart 2015 werd geregistreerd in Duitsland.

Op 30 april 2015 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening)

Op 11 mei 2015 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een overnameverzoek aan de Italiaanse autoriteiten op grond van artikel 13.1 van de Dublin III Verordening.

Op 11 mei 2015 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken eveneens een overnameverzoek aan de Zweedse autoriteiten op grond van artikel 13.1 van de Dublin III Verordening.

Op 13 mei 2015 antwoordden de Zweedse autoriteiten op het verzoek tot overname negatief daar verzoeker eerder geregistreerd werd in Italië en zij Italië verantwoordelijk achten voor de behandeling van het beschermingsverzoek.

Daar de Belgische autoriteiten geen antwoord ontvingen van de Italiaanse autoriteiten binnen de termijn voorzien in artikel 22 van de Dublin III Verordening lieten zij de Italiaanse autoriteiten op 6 augustus 2015 weten dat zij verantwoordelijk zijn voor de overname (*tacit agreement*).

Op 6 augustus 2015 stemden de Italiaanse autoriteiten eveneens uitdrukkelijk in met het verzoek tot overname op grond van artikel 12.1 van de Dublin III Verordening.

Op 4 september 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

In zaak X vecht verzoeker specifiek de beslissingscomponent aan tot weigering van verblijf van 4 september 2015.

Die component luidt als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : Z.

voornaam : M. M.S.

geboortedatum : [...] 1989

geboorteplaats : K. Y.

nationaliteit : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013. De betrokkene, inwoner van Gaza van Palestijnse afkomst, vroeg op 24.04.2015 asiel in België. Hij legde geen identiteits-of reisdocumenten voor.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene op 27.08.2014 vanwege illegale binnenkomst werden geregistreerd in Pozzallo (Italië) en dat hij asiel vroeg in Zweden op 08.09.2014 en in Duitsland op 03.03.2015. De betrokkene werd gehoord op 30.04.2015 en verklaarde dat hij op 15.07.2014 van Gaza naar Egypte ging. Na een verblijf van veertien dagen vervolgde hij vanuit Egypte zijn weg naar Libië, vanwaar hij na twee maanden verblijf vertrok met een boot. Hij kwam het grondgebied van de lidstaten binnen via Italië. Na een verblijf van zowat een maand trok hij naar Duitsland, waar zijn vingerafdrukken werden geregistreerd en waar hij vervolgens twee maanden in een opvangcentrum in Hamburg en een maand bij een familielid verbleef. Op 22.04.2015 verliet de betrokkene Duitsland en kwam hij naar België, waar hij op 23.04.2015 aankwam.

De betrokkene beaamde dat zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Italië, stelde dat in Duitsland enkel zijn vingerafdrukken werden geregistreerd, maar dat hij daar geen asiel vroeg en maakte helemaal geen melding van een asielaanvraag in Zweden. Hij werd daar tijdens het verhoor mee geconfronteerd, maar ontkende dat hij in Zweden is geweest. Na confrontatie gaf hij wel toe dat hij asiel vroeg in Duitsland, maar daar eigenlijk toe werd gedwongen. De Duitse instanties zouden hem hebben gemeld dat zijn aanvraag het voorwerp zou zijn van een "Dublin-overname".

De Zweedse instanties deelden op 13.05.2015 mee dat ze op 15.09.2014 een verzoek tot overname hebben gericht aan Italië, dat de verantwoordelijke lidstaat werd bij ontstentenis van antwoord. De betrokkene verdween vervolgens met onbekende bestemming in Zweden en de overdrachtstermijn werd daarop verlengd tot 16.05.2016.

Op 11.05.2015 werd een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/20130 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd.

De Italiaanse instanties erkenden later, op 06.08.2015, verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grand van artikel 12(1) van Verordening 604/2013. De Italiaanse instanties vragen de betrokkene over te dragen via de luchthaven van Napels.

De betrokkene uitte tijdens zijn verhoor verzet tegen een behandeling van zijn asielaanvraag door de Italiaanse instanties omdat er volgens hem in geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Tijdens het verhoor stelde de betrokkene dat hij hoorde dat Palestijnen in België verblijfsrecht krijgen. Hij stelde dat hij in België wil blijven omdat asielzoekers in Italië niet goed worden behandeld en de economie in Italië niet goed is.

Middels een tussenkomsten van zijn advocaat d.d. 15.06.2015 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013 en zijn asielaanvraag te behandelen. De betrokkene voert aan dat het Italiaanse wordt gekenmerkt door structurele tekortkomingen en het aantal opvangplaatsen ontoereikend is. De betrokkene verwijst naar de uitspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, jurisprudentie van de Nederlandse Raad van State en de raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verder onder meer naar : SFH-OSAR, "Reception conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin returnees", oktober 2013; Michaela Morroi, "Le traitement des demandeurs d'asile en Italië", in *Hommes et Migrations* (1300/2012/6) pp. 72-82; COE PACE doc. 13531, "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", 09.06.2014; UNHCR, "UNHCR's Statement re PACE Recommendations and Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian shores", 08.07.2014; COE PACE resolution 2000 (2014), "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", 26.06.2014; RT, "Italy abandons Refugees without Food, Shoes" van 11.06.2014; het interview van 07.03.2014 met Daniela di Capua, directeur van de Centrale Diensten van het SPRAR-opvangnetwerk; Voice of America, "UN agency urges EU to help to handle tide of refugees" van 11.04.2014 e.a.

Betreffende de argumenten van de betrokkene ter ondersteuning van zijn vraag voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule merken we op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende het door de betrokkene aangevoerde argument dat vanwege structurele tekortkomingen en het ontoereikende aantal opvangplaatsen in het geval van Italië niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de verwijzing naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland wensen we er op te wijzen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We merken op dat de betrokkene een volgens zijn verklaringen in 1989 geboren man is. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand tijdens het verhoor verklaarde de betrokkene last te hebben met zijn ogen en ademhaling. We benadrukken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van uitgesproken kwetsbaarheid.

Het door de betrokkene aangehaalde artikel "Le traitement des demandeurs d'asile en Italie" is van 2012 en geeft niet de actuele toestand weer. Het door de betrokkene aangevoerde interview met Daniela di Capua levert volgens ons geen wezenlijke nieuwe informatie ten opzichte van eerdere rapporten en levert niet het bewijs dat de betrokkene in Italië geen opvang zal verkrijgen. Het aangehaalde persbericht, "Italy leaves hundreds of refugees stranded without food-UN", gaat over het aantreffen van twee aan hun lot overgelaten groepen immigranten in respectievelijk Rome en Milaan. Uiteraard betreft het betreuwenswaardige feiten, maar we benadrukken dat het twee groepen van telkens 160 à 170 personen betrof en geenszins om structurele toestanden ging.

We wensen tevens te benadrukken dat de Italiaanse instanties op 06.08.2015, nadat ze bij ontstentenis van een antwoord op ons verzoek voor overname op grond van artikel 22(7) van Verordening 604/2013

verantwoordelijk waren geworden, uitdrukkelijk hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene bevestigden.

We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

In het rapport over Italië van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up- to-date tot januari 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) lezen we dat met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen opvangcapaciteit, die specifiek is gericht op aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, in het leven werd geroepen (pagina 31, alinea 3). Op dit ogenblik zijn dertien dergelijke opvangstructuren operatief : drie in Rome, drie in de provincie Milaan, twee in Venetië, twee in Bologna en een in Bari. Deze structuren kunnen 443 "Dublin-terugkeerders" huisvesten (pagina 55, §2 en pagina 59, §2). Uit lezing van het AIDA-rapport blijkt geenszins dat deze opvang niet kwalitatief zou zijn en niet zou beantwoorden aan de standaarden. Indien zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat het rapport inderdaad meldt dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert volgens ons geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden. Indien zou worden opgeworpen dat deze opvangplaatsen onder druk komen door de recente verhoogde instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Verder werd midden 2012 een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Het doel is asielzoekers onder te brengen in kleinschaligere centra in plaats van ze onder te brengen in de grotere en dichtbevolkte CARA-opvangcentra (pagina 53, alinea 5). Voortgaande op recente berichtgeving zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier).

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 3 van het EVRM geen algemene verplichting bevat voor de staat om iedereen te voorzien van huisvesting of om te voorzien in adequate leefomstandigheden (EHRM, 21.01.2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 249).

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar onder meer het AIDA- rapport waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. In het geval dat de "Dublin-terugkeerder" geen asiel vroeg na zijn aankomst in Italië en verder trok naar een andere lidstaat kan deze persoon na overdracht zonder problemen een aanvraag indienen (pagina 30, alinea's 3,4, 5) . Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene, die voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België geen asiel vroeg in Italië en in wiens geval Italië verantwoordelijk werd voor de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag, na overdracht niet zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het verzoek tot internationale bescherming van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de

asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, geven inderdaad een beeld van een moeilijke situatie maar tonen eveneens aan dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; Schweizerische Flüchtlingshilfe, "Italien : Aufnahmebedingungen. Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, oktober 2013, "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De betrokkene maakte melding van twee in België verblijvende neven, maar bleef wel het antwoord schuldig op de vraag naar hun verblijfplaats en precieze verblijfstatuut. Betreffende het verblijf in België van twee neven merken we op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neven van de betrokkene kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. We benadrukken dat artikel 16(1) enkel hereniging toelaat met kind, broer of zus of ouder. In het geval van de betrokkene gaat het om neven, wat betekent dat ook dit artikel niet van toepassing is.

De betrokkene stelde dat twee van zijn broers in Zweden verblijven. Hij voegde toe dat een Zweeds staatsburger is en de andere als student in Zweden verblijft. De in Zweden verblijvende broers kunnen ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn. Verder toont de betrokkene niet aan dat hij afhankelijk is van de hulp van een van zijn in Zweden verblijvende broers of dat een van zijn broers, verblijvend in Zweden, afhankelijk is van de verzoeker in de zin van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013."

In zaak 178 888 vecht verzoeker specifiek het bevel om het grondgebied te verlaten aan van 4 september 2015, vervat in dezelfde bijlage 26quater.

Die component luidt als volgt:

“De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

Op 4 september 2015 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

Op 21 september 2015 werd verzoeker overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

2. Over de samenvoeging

Omwille van de verknochtheid van de beide beroepen acht de Raad het, in het kader van de goede rechtsbedeling, aangewezen beide zaken samen te voegen.

In casu betreffen beide zaken immers het aanvechten van de beslissingscomponent van weigering van verblijf enerzijds, en het aanvechten van de bevelscomponent anderzijds van dezelfde bestreden beslissing van 4 september 2015, waarin werd vastgesteld dat volgens de gemachtigde Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming en verzoeker bijgevolg het grondgebied van België moet verlaten.

De gemachtigde geeft conform artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het Vreemdelingenbesluit), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, een bevel om het grondgebied te verlaten af indien hij heeft vastgesteld dat de asielzoeker moet overgedragen worden aan de verantwoordelijke Staat en het verblijf geweigerd werd.

Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt immers als volgt:

“Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.”

Een bijlage 26quater bevat bijgevolg steeds een bevelscomponent, volgend op de component waarin de weigering van verblijf wordt vastgesteld. De raadsman van verzoeker is het hier ter zitting niet mee eens en stelt dat het gaat om verschillende beslissingen, gesteund op verschillende rechtsgronden en verschillende rechtsgevolgen. De Raad volgt dat de component “weigering van verblijf” en de component “bevel om het grondgebied te verlaten” op verschillende rechtsgronden zijn gebaseerd en verschillende rechtsgevolgen ressorteren, doch niet dat het om op zich bestaande beslissingen gaat, hetgeen afdoende blijkt uit de term “ontvangt” zoals vermeld in artikel 71/3, 3 van het Vreemdelingenbesluit. Deze term wordt niet, zoals bijvoorbeeld in de situatie van een bijlage 20 of bijlage 21 gevolgd door termen met dezelfde draagwijdte als “zo nodig” of “desgevallend”. Dit neemt niet weg dat de gemachtigde enkel het verblijf kan weigeren en enkel kan vaststellen dat een asielzoeker moet overgedragen worden op basis van een bevel om het grondgebied te verlaten, na zorgvuldig onderzoek in lijn met de waarborgen vermeld in de Dublin III Verordening en in het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM), zoals geïnterpreteerd door respectievelijk het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Beide componenten dienen afdoende gemotiveerd te worden en de Raad oefent ten aanzien van beide componenten zijn wettigheidstoets uit.

De Raad acht het om de voormelde redenen kunstmatig en niet bevorderlijk voor de goede rechtsbedeling om in twee verschillende verzoekschriften beide componenten aan te vechten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. aangaande de bevelscomponent, zoals aangevochten in zaak X

De raadsman van verzoeker verklaart uit eigen beweging ter zitting, dat nu zijn cliënt werd overgebracht naar Italië het bevel is uitgevoerd en het beroep daarom zonder voorwerp is geworden. Verweerder is het hiermee ter zitting eens, bijgevolg dient de Raad niet verder in te gaan op de in de nota opgeworpen exceptie van gebrek aan belang.

Over het punt dat het beroep zonder voorwerp is, bestaat ter zitting geen geschil. Het beroep is doelloos geworden na uitvoering van het bevel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring zoals verwoord in de zaak X zijn dan ook onontvankelijk.

Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak X is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

3.2. aangaande de component tot weigering van verblijf, zoals aangevochten in zaak X

Verzoeker meent dat ondanks de overdracht naar Italië zijn belang bij dit beroep behouden blijft.

De Dublin III Verordening bepaalt in artikel 29, lid 3 als volgt: *“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdracht besluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”*

Artikel 30, lid 2 van de Dublin III Verordening bepaalt dat: 2. *“Wanneer de betrokkene moet worden teruggezonden naar een lidstaat omdat hij ten onrechte is overgedragen of omdat het overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar is vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, worden de kosten van het terugzenden gedragen door de lidstaat die de overdracht oorspronkelijk heeft verricht.”*

Hieruit blijkt dat de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing verzoeker een voordeel kan verschaffen.

Het actueel belang wordt aangenomen.

4. Onderzoek van het beroep in zaak X

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna verkort het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker voert eveneens de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“3.2. De bestreden beslissing ontnemt aan verzoekende partij haar recht op asiel om de volgende redenen.

Verwerende partij oordeelt dat Duitsland verantwoordelijk is terwijl Duitsland oordeelt dat Zweden verantwoordelijk is terwijl Zweden oordeelt dat Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag op grond van artikel 22, 7 van voormelde Verordening.

Ten eerste verliest verwerende partij uit het oog dat verzoekende partij reeds een erkend vluchteling is zoals vaststaat met het UNWRA document dat zij neerlegt (zie stuk nr. 3). Verwerende partij moet dus niet nagaan wie de asielaanvraag ten gronde moet behandelen omdat deze vraag zich niet stelt.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 en artikel 52/2 van voormelde Wet van 15 december 1980 houden niet in dat verzoekende partij nog een gegronde vrees voor vervolging moet aantonen maar dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat zij om redenen buiten haar invloed en onafhankelijk van haar wil gedwongen werd het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten en dat zij op die manier belet wordt om de door UNRWA verleende bijstand te genieten.

Verzoekende partij verliet Gaza nadat haar huis door bombardementen werd vernield en omdat raketlanceerders van Hamas van bij haar huis raketten op Israëlieten afvuurden terwijl zij ook door Hamas werd geviseerd omwille van haar sabotagepoging om bombardementen te verhinderen.

Ten tweede in ondergeschikte orde. De bestreden beslissing komt er op neer dat verzoekende partij impliciet maar zeker naar Italië wordt teruggedleid terwijl zij weet minstens dient te weten dat Italië door de influx van asielzoekers niet langer aan de internationaal en Europeesrechtelijke verplichtingen en minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij kan voldoen.

Bijgevolg is de gehele motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot Duitsland niet dienend. Bovendien geldt:

Artikel 2 (recht op leven) en 3 (verbod op mishandeling) van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd zijn absolute rechten waaraan verwerende partij geen afbreuk mag doen (art. 15 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd).

Voormelde artikelen 2 en 3 worden hernomen in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 in het bijzonder wordt artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd hernomen in artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

De artikelen 52 en 53 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 zegt dat de bescherming verleent door de grondrechten in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 minstens dezelfde bescherming als de artikelen uit het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd verleent aan de rechtszoekende.

Hieruit volgt dat het verbod op mishandeling in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 even absoluut is als de bescherming tegen mishandeling in de zin van voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Door zich er tot tweemaal toe te verbinden om het verbod op mishandeling niet te schenden heeft verwerende partij ontegensprekelijk de plicht op zich genomen om zich te onthouden van elke rechtshandeling inclusief de bestreden beslissing die er toe leidt dat verzoekende partij wordt mishandeld of haar bescherming verliest.

De verplichte opvang die onlosmakelijk gekoppeld is aan het recht op asiel in de zin van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 dat een bijzonder invulling is van het absoluut recht op een menswaardig leven in de zin van de artikelen 23 van de gecoördineerde Grondwet in samenhang gelezen met de artikelen artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd en 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, kan niet langer door Italië worden gegarandeerd overeenkomstig de internationaalrechtelijke standaarden.

Italië kampt door de actuele toestroom van vluchtelingen met een gebrek aan opvang: de influx van verzoekers om internationale bescherming is dit jaar opnieuw hoger (dubbele) van vorig jaar. De verbeteringen die Italië deed veranderen niets aan het feit dat Italië desondanks bij onmachtig blijft om alle asielaanvragen te behandelen.

Bij gebrek aan opvang heeft verzoekende partij geen gekend adres waarop zij de convocatie in het kader van haar "asielaanvraag" kan ontvangen of waarop zij de beslissingen in zake haar procedure kan betekend krijgen. Deze feitelijke omstandigheden laten de behandelingen van haar aanvraag volgens de Europese minimumnormen voor de behandeling van de asielaanvraag in de zin van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de gemeenschappelijke procedures voor de toekenning van de internationale bescherming in Italië niet toe. Concreet zal verzoekende partij geen convocatie voor het gehoor in de zin van de artikelen 14 en 15 van de voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 kunnen ontvangen en evenmin een beslissing betekend krijgen waartegen zij een effectief beroep in de zin van artikel 46 van voormelde Richtlijn kan indienen.

Verder heeft Italië in casu verzoekende partij de vingerafdrukken afgenomen maar haar weggestuurd eerder dan haar over haar de mogelijkheden van asiel te informeren.

Om deze redenen ontnemt de bestreden beslissing het recht op asiel van verzoekende partij waardoor zij indirect aan refoulement komt bloot te staan.

Schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 18 en 19 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009.

Verwerende partij weet zoals haar feitenrelaas aantoonde dat verzoekende partij impliciet maar zeker naar via Duitsland en Zweden naar Italië dient terug te keren en dient te weten dat Italië in de feitelijke onmogelijkheid zal zijn om de asielaanvraag van verzoekende partij om hogervermelde redenen van gebrek aan gekend adres te behandelen en dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel haar er niet van ontslaat dit te weten (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 94-106).

Dit heeft gevolgen voor verwerende partij als andere Lidstaat (EHVJ C-411/10 en C-493/10, N.S. e.a. van 21 december 2011, par. 94-106) in die zin dat verwerende partij moet beslissen om zelf de asielaanvraag van verzoekende partij te behandelen.

Verwerende partij is daarom verplicht het recht op asiel van verzoekende partij garanderen door deze zelf te behandelen temeer omdat het geen klassieke procedure ten gronde betreft maar een controle of de voorwaarden voor bescherming van een erkend vluchteling die het UNRWA gebied diende te ontvluchten zijn voldaan voor haar verblijf in België.

Door het voorgaande niet concreet te onderzoeken maar zich te verschuilen achter standaardmotieven en verkeerde interpretaties handelt verzoekende partij onzorgvuldig.

Verwerende partij is gehouden tot het nemen van een beslissing gestoeld op correcte feitenvinding en zij dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme en J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, pp. 53 en 54 en voetnoten 105 en 106 met verwijzingen naar de rechtsleer).

In casu had verwerende partij rekening houden moeten met de cijfers en het rapport van het UNHCR en de verklaringen van Premier Renzi tijdens het Europees Lidstaten overleg in zake de asielcrisis wat zij niet deed.

Verwerende partij heeft als bevoorrechte partij in de zin van artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toegang tot de aangehaalde relevante informatie en moet minstens had moeten op de hoogte zijn van het voorgaande.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht. De motieven van de bestreden beslissing zijn daarom kennelijk niet deugdelijk en kunnen de bestreden beslissing niet schragen. Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij haar wettelijke onderzoeksplicht niet heeft nageleefd en dat dit gebrek niet kan worden hersteld.

Schending van de ingeroepen middelen. Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.

3.3. Verzoeker houdt zich het recht voor om met toepassing van artikel 39/76, al. 3 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot op de datum van de zitting voor uw Raad bijkomende stukken neer te leggen."

In eerste orde meent verzoeker dat de Dublin III Verordening niet op hem van toepassing is, nu volgens hem niet moet bepaald worden welk land zijn asielaanvraag moet onderzoeken, daar hij reeds is erkend als vluchteling door de United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna verkort de UNWRA). Hij stelt dat het enige onderzoek dat door de Belgische autoriteiten moet worden gedaan, het onderzoek is in het kader van artikel 1 D van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna verkort het Vluchtelingenverdrag) hetgeen inhoudt dat verzoeker moet aantonen om redenen buiten zijn wil en buiten zijn invloed het gebied te hebben verlaten waar UNWRA werkzaam is, waardoor hij niet van de door UNWRA verleende bijstand kan genieten. Hij concludeert Gaza te hebben verlaten omwille van bombardementen op zijn huis nu vanaf zijn huis door Hamas raketten werden gelanceerd op de Israëlieten terwijl hij eveneens door Hamas werd gevisieerd omwille van zijn sabotagepogingen om bombardementen te verhinderen.

Verweerder wijst er in de nota op dat verzoeker zelf een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk de overname hebben aanvaard op grond van artikel 12, lid 1 van de Dublin III Verordening. Uit deze bepaling blijkt dat Italië een verblijfstitel heeft afgegeven aan verzoeker

en op die grond de overdracht aan Italië heeft plaats gevonden. Verzoeker gaat volgens verweerder hieraan voorbij.

De Raad stipt aan dat uit artikel 1 van de Dublin III Verordening blijkt dat de Verordening criteria en instrumenten vaststelt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een *verzoek om internationale bescherming* dat door een onderdaan van een derde land of een *staatloze bij een van de lidstaten* is ingediend. Het blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in Italië werd geregistreerd en zowel in Zweden, Duitsland als in België een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend. Bijgevolg treedt wel degelijk de werkingssfeer van de Dublin III Verordening in actie. Het feit dat verzoeker bescherming heeft gekregen buiten het toepassingsgebied *ratione loci* van de Dublin III Verordening (zijnde de EU-lidstaten behalve Denemarken - zie overweging 42 - en Noorwegen, IJsland, Zwitserland en Liechtenstein), met name door de UNWRA, doet hieraan geen afbreuk. Uit artikel 2, b van de Dublin III Verordening blijkt overigens duidelijk dat een verzoek om internationale bescherming wordt beperkt tot de verzoeken om internationale bescherming in de zin van artikel 2, onder h), van Richtlijn 2011/95/EU (Kwalificatierichtlijn). Deze bepaling luidt als volgt: „verzoek om internationale bescherming”: *“een verzoek van een onderdaan van een derde land of een staatloze om bescherming van een lidstaat die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wenst en niet uitdrukkelijk verzoekt om een andere, niet onder deze richtlijn vallende vorm van bescherming waarom afzonderlijk kan worden verzocht” (eigen benadrukken)*. Het feit dat verzoeker ooit om bescherming heeft verzocht van de UNWRA en die ook daadwerkelijk heeft verkregen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker in verschillende landen die vallen onder het geografische toepassingsgebied van de Dublin III Verordening waaronder in België ook een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend of werd geregistreerd. Uit het pleidooi van verzoeker blijkt bijkomend duidelijk dat hij wenst dat de Belgische autoriteiten nagaan of de uitsluitingsclausule van artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag op hem kan toegepast worden, met name of hij om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil gedwongen werd om het UNWRA-gebied te verlaten. Dit onderzoek kan niet gebeuren buiten het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming. In het arrest C-364/11 van het Hof van Justitie van 19 december 2012 inzake Mostafa Abed El Karem Kott, Chadi Amin A Radi, Hazem Kamel Ismail/Bevándoriási és Allamolgársági Hivatal (hierna verkort het arrest El Kott) heeft de Grote Kamer geconcludeerd dat: *“De bevoegde nationale autoriteiten van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek van die persoon, [...] op basis van een individuele beoordeling van het verzoek [moeten] nagaan of die persoon gedwongen werd het gebied te verlaten waarin dat orgaan of die instelling werkzaam is. Dit is het geval wanneer hij zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling is belast (eigen benadrukken).”* Indien uit de omstandigheden blijkt dat de bescherming of bijstand van de UNWRA heeft opgehouden, moet volgens het arrest El Kott de verzoeker van rechtswege als vluchteling worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1 E of 1 F van het Vluchtelingenverdrag moet worden uitgesloten. Uit voormeld citaat blijkt duidelijk dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat ook in het geval er een 1D onderzoek moet gebeuren naar aanleiding van een asielverzoek van een persoon die in principe onder UNWRA bescherming staat, dit enkel dient te gebeuren door de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van dat asielverzoek. *In casu* is de verantwoordelijke lidstaat op grond van artikel 12, 1 van de Dublinverordening Italië en dient dus nagegaan te worden of de overige onderdelen van het middel van verzoeker tot de nietigheid van de beslissingscomponent tot weigering van verblijf kunnen leiden.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat een overdracht aan Italië een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM tot gevolg zal hebben, evenals een schending van artikel 4 van het Handvest. Hij stipt aan dat Italië door de massale instroom niet langer aan zijn internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen kan voldoen voor de behandeling van de asielaanvraag. Hij meent dat de thans bestreden beslissing een rechtshandeling uitmaakt, die leidt tot mishandeling van verzoeker of verlies van bescherming. Opvang is volgens verzoeker onlosmakelijk verbonden met het recht op asiel gewaarborgd door artikel 18 van het Handvest, dat een bijzondere invulling zou zijn van het recht op een menswaardig leven zoals gewaarborgd in de voormelde artikelen 3 van het EVRM en 4 van het Handvest. Hij verklaart dit door erop te wijzen dat indien verzoeker bij gebrek aan opvang geen gekend adres zal hebben, hij evenmin een oproeping in het kader van de asielaanvraag zal kunnen ontvangen en evenmin de beslissingen inzake zijn procedure kan betekend krijgen, waardoor hij geen beroep zal kunnen instellen. Hierdoor zal dus niet voldaan zijn aan de vereisten zoals neergelegd in de artikelen 14 en 15 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna verkort de Procedurerichtlijn), noch zal een effectief rechtsmiddel mogelijk zijn in de zin van artikel 46 van de Procedurerichtlijn. Dit alles zou leiden tot indirect refoulement hetgeen een schending van artikel 19 van het Handvest en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet met zich meebrengt. Met verwijzing naar het arrest N.S. en M.E. van het Hof van Justitie, stelt verzoeker dat aangezien de gemachtigde niet onwetend kan zijn dat Italië omwille van deze gebreken in de opvang en het niet kunnen garanderen van een adres, in de feitelijke onmogelijkheid zal zijn de asielaanvraag te behandelen, hij niet mocht steunen op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De gemachtigde zou hierbij onzorgvuldig en onredelijk hebben gehandeld en niet aan correcte feitenvinding hebben gedaan. Bijkomend had de gemachtigde moeten rekening houden met het door hem gevoegde rapport van UNHCR en verklaringen van de Italiaanse premier nu hij toegang had tot deze relevante informatie.

Artikel 18 van het Handvest luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”

Artikel 19 van het Handvest luidt als volgt:

“1. Collectieve uitzetting is verboden.

2. Niemand mag worden verwijderd of uitgezet naar dan wel uitgeleverd aan een staat waarin een ernstig risico bestaat dat hij aan de doodstraf, aan folteringen of aan andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen wordt onderworpen.”

Uit overweging 39 van de Dublin III Verordening blijkt dat de Dublin III Verordening gericht is op een volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest en van de rechten die worden erkend door onder meer artikel 47 van het Handvest, dat betrekking heeft op het recht op een effectief rechtsmiddel. Eveneens blijkt uit de overwegingen 11 en 12 dat de bepalingen van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers van internationale bescherming (hierna verkort de Opvangrichtlijn) en de bepalingen van de Procedurerichtlijn ook van toepassing zijn op de procedure voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat behoudens de in die richtlijnen vervatte beperkingen. Hierbij is het gepast aan te stippen dat artikel 46 van de Procedurerichtlijn, waarnaar verzoeker verwijst, in zijn lid 1 niet naar de Dublin-verzoeken vermeld in artikel 33, lid 1 van de Procedurerichtlijn refereert, zodat beroepen tegen overdrachtbesluiten genomen in het kader van de Dublin III Verordening niet onder de werkingssfeer en de waarborgen van artikel 46 van de Procedurerichtlijn vallen. Dit neemt niet weg dat het recht op een effectief rechtsmiddel eveneens wordt gegarandeerd door artikel 27 van de Dublin III Verordening en artikel 47 van het Handvest.

Uit het bovenstaande lijkt dan ook te moeten vastgesteld worden dat een overdracht naar een verantwoordelijke lidstaat enkel kan plaatshebben onder de voorwaarde dat het recht op asiel daar is gegarandeerd (Zie H. BATTJES, *European Asylum Law and International Law*, Leiden, Martinus Nijhoff Publishers, 2006, 114). Tegelijk sprak het Hof van Justitie zich nog niet rechtstreeks uit over de vraag of een schending van artikel 18 van het Handvest een zwaarwegende grond is om een asielzoeker niet aan de verantwoordelijke lidstaat over te dragen.

Uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department blijkt immers dat het Hof wel artikel 4 van het Handvest uitgebreid interpreteert in relatie met het interstatelijk vertrouwensbeginsel maar daarnaast zeer kort concludeert dat *“de artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie [...] niet tot een ander antwoord [leiden].”* Wel stelde het Hof in voormeld arrest dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II Verordening (thans de Dublin III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9 (thans 2013/33/EU), 2004/83 (thans 2011/95/EU) of 2005/85 (thans 2013/32/EU) door een bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het Hof stelde eveneens in punten 81 en 82 dat ondanks het feit dat er situaties in de praktijk denkbaar zijn waarbij een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, die bij overdracht kunnen aanleiding geven tot een ernstig risico op een behandeling die de grondrechten schendt, dit niet betekent dat elke schending van een

grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin II verordening na te leven. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, §§ 84 - 86), is de overdracht in strijd met artikel 4 van het Handvest.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg in elk geval verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Eveneens zal een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening verhinderd worden indien op individuele gronden ernstig moet gevreesd worden voor een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling (Supreme Court United Kingdom, 19 februari 2014, R and others v. Secretary of State for the Home department; EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland).

Bijgevolg gaat de Raad in de eerste plaats na of de door verzoeker opgeworpen schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest kan worden aangenomen.

Artikel 52, 3 van het Handvest bepaalt dat voor zover het Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Bijgevolg worden de aangevoerde schendingen tezamen behandeld.

Artikel 2 van het EVRM bepaalt dat:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet.

Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering

van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaken Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013 of het voormelde Tarakhel v. Zwitserland, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Het Hof stelde in het eerst vermelde arrest dat:

“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

Meer specifiek in het arrest Tarakhel stelt het Hof aangaande deze minimale hardheid in § 94:

“l’appréciation de ce minimum est relative; elle dépend de l’ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l’âge et de l’état de santé de la victime.”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen of de elementen specifiek aan het profiel van verzoeker (zoals de duur van de behandeling en de mentale en lichamelijke effecten ervan, het geslacht, de leeftijd, de gezondheidstoestand) moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers in het algemeen of de asielzoeker in het bijzonder die aan deze lidstaat worden/wordt overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan/ondergaat in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij verzoeker.

Verzoeker heeft in diens verzoekschrift geen enkel op zijn persoon betrokken element aangehaald om een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest hard te maken. Ook ter zitting vroeg de waarnemend voorzitter aan de raadsman of hij nieuws heeft van verzoeker sedert de overdracht aan Italië en of hieruit blijkt dat betrokkene effectief problemen heeft gekend. De raadsman stelde geen nieuws meer te hebben van verzoeker sedert diens terugkeer naar Italië maar meent dat dit

juist een indicatie is dat hij geen opvang geniet in een opvangcentrum, daar hij anders zou kunnen contact opnemen met diens raadsman. Een dergelijke vage verklaring kan de Raad geenszins overtuigen van het feit dat verzoeker in Italië zich in een situatie bevindt die het niveau van hardheid bereikt dat vereist is vooraleer er sprake is van een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Er blijkt immers uit het Dublinverhoor dat verzoeker in het bezit is van een gsm nu hij via zijn gsm heeft getoond over verscheidene documenten te beschikken zoals de geboorteakte van zijn zoon, de huwelijksakte en een UNWRA-document. Zelfs mocht verzoeker niet langer over een gsm beschikken, dan nog zijn er andere communicatiemiddelen die het mogelijk konden maken voor verzoeker om sedert diens overdracht op 21 september 2015 contact te nemen met zijn advocaat.

Het enige persoonlijke probleem waar verzoeker in zijn verzoekschrift op wijst, is de bewering dat in Italië enkel zijn vingerafdrukken werden afgenomen en hij nadien werd weggestuurd zonder dat hij geïnformeerd werd over de mogelijkheden van asiel. De Raad kan enkel vaststellen dat Italië meer heeft gedaan dan enkel het afnemen van vingerafdrukken, nu uit de grond waarop de Italiaanse autoriteiten uitdrukkelijk de overname hebben aanvaard, blijkt dat ze hem ook een geldige verblijfstitel hebben gegeven, hetgeen verweerder in de nota terecht heeft opgemerkt. Verzoeker gaat niet in op dit element.

Het is bovendien onbetwist dat verzoeker een alleenstaande (althans zijn zoon bevindt zich nog volgens zijn verklaringen bij zijn echtgenote buiten het Schengengebied) jonge man is die weliswaar gewag maakte van last aan de ogen en van de ademhaling, doch geen enkel document ter staving van diens aangehaalde kwalen heeft voorgelegd. De gemachtigde merkt in de bestreden beslissing terecht op dat de zaak Tarakhel betrekking had op een gezin met zes jonge kinderen waarin het Hof in hoofde van de kinderen een extreme kwetsbaarheid had aanvaard die verder ging dan het kwetsbaar karakter van de asielzoeker *an sich*.

Ook na het arrest Tarakhel sprak het Hof zich in de vorm van een beslissing, uit in onder meer de zaak A.M.E. tegen Nederland, nr. 51428/10 van 13 januari 2015. In deze zaak was de verzoeker eveneens een alleenstaande jonge man die in goede staat van gezondheid verkeerde en geen kinderen (bij zich) had. Het Hof stelde dit uitdrukkelijk in contrast met de Tarakhel-zaak waar men te maken had met een gezin met zes minderjarige kinderen en nam eveneens in overweging dat de Nederlandse autoriteiten alvorens de betrokkene over te dragen aan de Italiaanse autoriteiten meedelen hoe en wanneer de overdracht zou plaatsvinden en dat in principe drie werkdagen op voorhand (§ 34 van de beslissing). Het Hof concludeerde tot de onontvankelijkheid van het verzoek wegens kennelijke ongegrondheid.

Het Hof stelde in de AME-zaak verder:

“35. The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). [Het Hof herhaalt dat de huidige situatie in Italië voor asielzoekers niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland op het ogenblik van het arrest MSS tegen België en Griekenland, boven aangehaald, en dat de structuur en algemene situatie van opvangmodaliteiten in Italië niet op zich kunnen worden aangehaald als een hinderpaal voor alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. (eigen vertaling)]

36. The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. [Het Hof is daarom van oordeel, in gedachte houdend hoe hij werd behandeld door de Italiaanse autoriteiten na zijn aankomst in Italië, dat de verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoeker in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor asielzoekers of dat, in geval van moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren (eigen vertaling).]

37. *It follows that this complaint is manifestly ill-founded within the meaning of Article 35 § 3 (a) of the Convention and therefore inadmissible pursuant to Article 35 § 4.* [Hieruit volgt dat de klacht manifest ongegrond is in de zin van artikel 35, §3 a van het Verdrag en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35 §4 (eigen vertaling).]

De Raad meent bijgevolg dat de situatie van verzoeker *in casu* zeer vergelijkbaar is met de situatie van de verzoeker in de zaak AME tegen Nederland, eerder dan met de verzoekers in de Tarakhel-zaak. Bijgevolg diende de gemachtigde niet over te gaan tot het vragen van bijkomende garanties en volstond het dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand in kennis werden gesteld van de overdracht van betrokkene. Bovendien hebben de Italiaanse instanties het akkoord ook uitdrukkelijk bevestigd.

Een reëel risico op schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker is geenszins aangetoond.

De Raad stelt vast dat het gehele betoog van verzoeker er overigens op gericht is aan te tonen dat omwille van de toestroom en de druk op het opvangnetwerk alle asielzoekers in Italië het risico lopen dat hun verzoek tot internationale bescherming niet ernstig wordt onderzocht, hetgeen een risico inhoudt op een schending van het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest, van het verbod op refoulement zoals neergelegd in artikel 19, 2 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

De Raad meent echter dat de gemachtigde een uitvoerig en gedetailleerd onderzoek heeft gedaan naar de opvangsituatie en de toegang tot de asielprocedure in Italië en dat de bestreden beslissing een genuanceerd beeld schetst van de situatie en erkent dat de asielprocedure en opvangvoorzieningen voor verbetering vatbaar zijn, doch niet in die mate dat er sprake is van systeemfouten die erop wijzen dat elke teruggestuurde asielzoeker zich in een mensonwaardige situatie zou bevinden nu de Italiaanse autoriteiten maatregelen nemen om tekortkomingen het hoofd te bieden. De enkele overwegingen die de gemachtigde ook met betrekking tot Duitsland heeft gedaan, waren wel degelijk pertinent aangezien de gemachtigde volledigheid heeft beoogd en heeft verwezen naar het feit dat verzoeker ook in Duitsland een verzoek had ingediend en enige tijd heeft verbleven. Dit neemt niet weg dat de gemachtigde voor zijn beoordeling van de Italiaanse situatie zich enerzijds heeft gesteund op talrijke toonaangevende internationale rapporten van betrouwbare bronnen en anderzijds op rechtspraak van het EHRM zoals de besproken beslissing AME v. Nederland, die nadien nog werd bevestigd in verschillende andere beslissingen van het EHRM. Zo stellen de beslissingen van het EHRM van 3 en 17 november 2015, in de zaken A.T.H. v. Nederland (nr. 54000/11, punt 37), A.M. v. Zwitserland (nr. 37466/13, punt 21) en J.A. en anderen v. Nederland (nr. 21459/14, punt 29), allen onontvankelijkheidsbeslissingen, in min of meer dezelfde bewoordingen dat *“The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).”*

Hieruit blijkt dat volgens het EHRM de structuur en algemene situatie van opvangfaciliteiten in Italië niet kunnen worden beschouwd als een situatie die op zichzelf volstaat om af te zien van alle verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De gemachtigde heeft zich hierbij onder meer gesteund op het AIDA-rapport van januari 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt, waaruit blijkt dat the Swiss Refugee Council aanstipt dat terugkeerders in bepaalde gevallen een meer gelimiteerde toegang hebben tot opvang, maar dat dit in hoofdzaak problemen stelt voor degenen wiens asielprocedure wordt geacht afgesloten te zijn aangezien zij niet langer als asielzoekers worden beschouwd. Verzoeker is zelf niet in die situatie nu hij in het kader van een overname, en niet in het kader van een terugname naar Italië werd overgebracht. Juist omdat verzoeker nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië zal hij, volgens het voormelde AIDA-rapport juist meer kans maken om in een opvangcentrum geplaatst te worden dan personen die in Italië reeds in een centrum hebben verbleven.

De Raad herhaalt eveneens en hecht groot belang aan het feit dat de raadsman van verzoeker ter zitting ook geen enkele indicatie kon geven van enig concreet opvang- of ander probleem sedert de verwijdering van verzoeker op 21 september 2015.

Uit het voorgaande kan evenmin afgeleid worden dat de algemene situatie inzake de asielprocedure en opvangmodaliteiten dermate zijn dat om het even welke asielzoeker die men overdraagt op grond van

de Dublin III Verordening het reëel risico loopt het slachtoffer te zijn van een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Nu een concreet probleem van opvang voor verzoeker niet kan aangenomen worden, noch een algemene opvangsituatie van asielzoekers in Italië die dermate problematisch is dat men er niet redelijkerwijs kan van uitgaan dat een asielzoeker over opvang kan beschikken, kan de Raad evenmin meegaan in de overigens zuiver theoretische beschouwingen van verzoeker dat omwille van de grote instroom van asielzoekers verzoeker zich momenteel zonder adres zou bevinden in Italië waardoor hij niet kon of zal kunnen opgeroepen worden voor een gehoor in het kader van het onderzoek naar artikel 1 D van het Vluchtelingenverdrag, noch dat bijgevolg een eventuele weigeringsbeslissing niet kon of zal kunnen ter kennis gebracht worden dermate dat hij in de onmogelijkheid is geweest of nog is om zijn recht op een effectief rechtsmiddel uit te oefenen conform de vereisten van de Procedurerichtlijn. Evenmin neemt de Raad aan dat bijgevolg een duidelijk risico op indirect refoulement zal ontstaan of ontstaan is. De Raad erkent dat het hebben van een adres vaak een eerste stap is voor het goed verloop van een asielprocedure en cruciaal kan zijn voor het tijdig uitoefenen van het recht op een effectief rechtsmiddel (EHRM (GK) 21 januari 2011, nr. 30.696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, punten 307, 308 en 318), elementen die belangrijk zijn in het kader van het recht op asiel en de bescherming tegen refoulement, doch verzoeker heeft nagelaten ook maar enigszins in diens verzoekschrift concreet te staven of ter zitting te duiden op grond waarvan de Raad moet aannemen dat hij van een adres verstoken zou zijn. De bewijslast is in deze een gedeelde verantwoordelijkheid tussen verzoeker en de gemachtigde en uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de rapporten die zijn voormalige raadsman heeft voorgelegd voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing en voor de overdracht van verzoeker. Bovendien weze het herhaald dat uit artikel 12, 1 van de Dublin III Verordening, op grond waarvan Italië de overdracht uitdrukkelijk heeft aanvaard, blijkt dat hij een geldige verblijfstitel van Italië heeft verkregen.

Een schending van de artikelen 18 of 19 van het Handvest, van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 of 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde niet zou uitgegaan zijn van een zorgvuldig onderzoek zowel van de algemene situatie in Italië als van de persoonlijke situatie van verzoeker zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Het feit dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het rapport van UNHCR van 1 juli 2015 of met de verklaringen in de pers van de Italiaanse premier van juli 2015, dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, doet hieraan geen afbreuk, nu de gemachtigde wel uitvoerig met andere internationale rapporten van gezaghebbende bronnen, waaronder eveneens van het UNHCR, heeft rekening gehouden en verzoeker nalaat aan te geven wat deze elementen aan de beoordeling van de gemachtigde hadden kunnen veranderen. Het artikel van UNHCR betreft immers de problematiek van de passage over de Middellandse Zee en het persartikel handelt over het ongenoegen van de Italiaanse premier dat Europa niet in staat is solidariteit te tonen daar Europa het niet eens geraakt over de hervestiging van 40.000 asielzoekers. Verzoeker werd als Dublinterugkeerder bij zijn overdracht per vliegtuig niet met de Middellandse Zee problematiek geconfronteerd en de Raad ziet niet in hoe het ongenoegen van de Italiaanse premier over Europese onenigheid inzake hervestiging in een summier persartikel in direct verband moet gebracht worden met een eventuele opvangproblematiek voor verzoeker.

Waar verzoeker nog de schending aanhaalt van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde Wet van 29 juli 1991 heeft de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr.

159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en wordt uitvoerig gemotiveerd waarom een overdracht van verzoeker aan Italië zowel wat betreft zijn persoonlijk profiel als wat betreft de toegang tot de asielprocedure en de opvangsituatie niet in strijd is met de waarborgen zoals die worden geboden door de Dublin III Verordening, door artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest en dit zoals geïnterpreteerd door de Hoven te Luxemburg en Straatsburg. Evenmin blijkt uit de bovengaande bespreking dat de gemachtigde hierbij onredelijk is te werk gegaan.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het tweede onderdeel van het enig middel is eveneens ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met nummers RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring in de zaak RvV X wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in de zaak met nummer RvV X worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES